

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο λογάγος Βάρφιλο, εύρισκόμενος επί κεφαλής δάκτων στο Μεξικό, την εποχή που ή 'Αμερική έμάχητο για να καταλάβη και ύποταξη την χώραν αυτήν, βρέθηκε μια μέρα έναν ύποπτο Μεξικανόν νέο να περιώ έξιπτος από το χωριόν του καταλοισμού του και να φεύγη κατάναν προς την πόλιάν παρά τις κρουγές και τούς πυροβολισμούς των φρουράν. Ο λογάγος ύποψιάζεται ότι πρόκειται περί κατασκόπου και τόν καταδιώκει έξιπτος. Έπειτα δέ από λυσοδές κυνηγητό, επειδή ο μυστηριώδης νέος δέν σταματά, αναγκάζεται να παρασώληνη και να σκοτώη τ' άλογο του. Έτοιμό ο ύποπτος ήπιπέος πέτεται στα χέρια του, μά δέν πρόκειται περί νέου, άλλα περιμιά νεωρότατης και άφραϊστώνής νέας, μιάς γοητευτικής και τολμηράς άμασώδους, της 'Ιζολίνας δέ Βάρφους. Ο λογάγος Βάρφιλο έρωτεύεται την νέα και μετά πολλές δραματικές περιπέτειες, κατορθώνει να ξανασυναντηθή μαζί της. Την 'Ιζολίνα αναγάγει κι' ο τρομερός έξάδελφός της, ο σατανικός κι' αίσωτοατής 'Ιγούρα. Μά ή νέα συμπαθεί τον Βάρφιλο, στον οποίο άναθετεί, για να δοκιμάση την άγαπήν του, να κυνηγήη, να πιάση και να τή χάριση τόν σούληπτο Λευκό 'Άλογο τών Λειμώνων... Ο Βάρφιλο άναλαμβάνει να πιάση τόν μαγικό άλογο και βρίσκειται έτσι, ολομόνητος μιά νύκτα, χαμένος, χωρίς συντρόφους, σ' έναν άπέραντο έρημο λειμών. Άξανα μια τεραστία άρκούδα προβάλλει μπρός του κι' άρπίζει μεταξύ τού φοβερού θηρίου και τού λογαγού λυσοδός, άπηλιπισμένη πάλι. Κατακαταμένον κι' οι δύο, ερϊκτά κοιμητασιμένον, σαρκάζονται κάτω. Ο Βάρφιλο ήπιπέου... Κι' όταν, μετά ώρας, συνέρχεται, βρίσκειται έν τώ μέσο πλαισίων γυριμένων του: τού τρομερού κυνηγού τών δασών γέρο-Ρούθη και τού νεαρού και γενναίου αντρού του Γάρεϋ.

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

—Έσύ δέν έρωτεύθηκες ποτέ στη ζωή σου;
—Χίλιος διάβολοι!... Τώρα, Βίλλη, παιδί μου, πατησες στην ήπτια. 'Ε, λοιπόν, γιά, 'Ερωτεύθηκα κι' έγω κάποτε, για μια και μόνη φορά στη ζωή μου...

—Ναί, έρωτεύθηκα, διάβολοι!... Κάτχη, λαμπάδιασα και ήπρη τά δάση και τις έρημιές. 'Α, ο άτιμος ο έρωτας!... Μ' έκανε άλλον άνθρωπο... Γίνηκα, ξε αίτίας του, άγριμι της ζούγκλας. 'Επείνασα, ταλαιπωρήθηκα, κινδύνεψα, χίλιες φορές, να σπαραγθώ από τά θηρία τών δασών, 'Εδίωκα σάν κολασμένους. Έφραγα άγρια χόρτα κι' έπια νερό, σκόθοντας τή γή, με τά νύχια μου, για λίγες γουλιές λάσπης!... Μαλλιοτραβήχτηκα με τούς 'Ινδούς. Πολέμησα μαζί τους σάν θηριο. Μούκαναν τόν ρώμα... έργόχειρο από τις πληγές μου κι' έγω έστειλα στον 'Άλλο Κόσμο κάμποσους από αυτούς τούς κόκκινους διαδούλους...

Μιλώντας έτσι ο γέρο-Ρούθης, άναστενάξε, σάν θηριο που φουσαί και ξεφουσαίει...

—Νά λοιπόν πού πιάστηκες και σ' στα δίχτυα τού έρωτα! τού έλεπε ο Γάρεϋ. Και πού ήταν ή ώραία σου, γέρο μου; Καμιά 'Ινδή;

—'Ινδή; 'Όχι, διάβολο! Δέν λέω δηλαδή πώς δέν αξίζουσι και ή 'Ινδές. Είπε πολύ βολικές γυνάτσες. 'Όταν τις θαρεθής, τις ξεφορτώνεσαι και πάει λέοντας... Μά ή κόρη πού άγάπησα έγω ήταν λευκή...
—Λευκή;

—Ναί, Βίλλη. Λευκή σάν τά λευκάθημα. Λευκή σάν τόν κρανίον τού θονάσου, πού τόν άσπρίζει ο ήλιος, χρόνια και χρόνια στην έρημιά. Είχε μαλλια κόκκινα, σάν την ούρά της άλεπούς. Και τά μάτια της; 'Αχ, τά μάτια της, Βίλλη, παιδί μου. Ήσαν όμοια σάν τά μάτια τού ζαρκαδιού και γλυκά σάν τόν καπινοτό κρέας τού άλαφιού!...

—Και πώς τή λέγανε, γέρο-Ρούθη;

—Τήν λέγανε Χάρι. Χάρι 'Όλημ. Στόν όρμιο τού

Γκραν Κανάλ, στο βάθος της Τενεσοής, είχε γεννηθή κι' είχε θυζάσει τόν πρώτο γάλο. Πρωτοσυναντηθήκαμε σ' ένα ζαχαροπλάστειο. Με τήν πρώτη ματία πού της έφριξά, την άγάπησα άμέσως. Φούντωσα δόσους μου! Κι' ατή φαίνονταν πώς με συμπαθούσε. Και μετά τόν γλύκισμα, πού φάγαμε, άναλλάξαμε τόν πρώτο φιλι. 'Α, τί φιλι ήταν εκείνο, Βίλλη!... Με πήρε στα φερά τού και μ' άνέβασε στα ούράνια!... Και σέ λίγες μέρες, μη μπορώντας πεί να κρατηθώ, πήγα και ζήτησα τή Χάρι άπ' τόν πατέρα της, τόν υπάρχητα 'Όλημ. Μά κείνος ο μπόφος, μού τήν άρνήθηκε. Και σάν να μην έφτανε αυτό, σέ λίγες μέρες έφτασε εκεί κι' ένας γυρολόγος άπ' τόν Κοινηκτικού. 'Ο νεαρός αυτός άρχισε να κάνει κόρτε στην άγαπημένη μου. Και θά τόν πιστεύεις; 'Εκείνη ή άκαρδη συγκινήθηκε. Τούκανε κι' ατή τά γλυκά μάτια. Και σέ λίγες μέρες μέσα πατρεύτηκαν!

—Φαχέ, γέρο-Ρούθη!...

—Φαντάζεσαι πεί τήν άπελευσία μου! Έφρούσα και, για να μη σου τά πολυλογώ, ένα θράδυ παραφύλαξα τόν γαμπρό και τόν τραθήξα μια γερή μαχαίρα, πού τόν κρατησε μήνες, σ'όν κρεβάτι. 'Υστερ από αυτό όμως, αναγκάστηκα να ξεκαμπισω. Πήρα τις έρημιές και τά δάση... Κι' ύστερα μού λες, Βίλλη, δέν είνε σατανάδες ή γυνάτσες. Μωρέ είνε δλες για φοβήκια!...

Τ' άκουγα δλ' αυτά με κλειστά τά μάτια, προσποιούμενος ότι κοιμούμαι...

Δέν μπορούσα να καταλάβω πώς θωροκόμου μαζί με τούς δύο αυτούς παλούς φίλους μου και πώς είχαν πιάσει τόν Λευκό 'Άλογο τών λειμώνων.

'Η άπορίες μου ατέες ήσαν τόσο δυνατές, ώστε δέν κρατήθηκα πεί. 'Ανοιξα τά μάτια μου και φώναξα:

—Ρούθη!... Γάρεϋ!...

Οι δύο κυνηγοί γύρισαν χαρούμενοι προς τόν μέρο μου.

—'Επί τέλους! φώναξε ο γέρο-Ρούθης. Νά πού σινηάθες, παιδί μου! Μην κοινησαι δίως. Είσαι πολύ ξενατλημένος. Θα περάση άρκετός καιρός δσο να γίνης καλά και να σταθής στα πόδια σου. 'Εχασες, θλέπεις, άρκετό αίμα, φιλε μου!...

Ευχαρίστησα θερμά τούς παλούς φίλους μου, για τήν καλωσύνη τους και τόν ένδιαφέρον τους.

—Νά, πεις λίγο ρουμί, παληέ φίλε, μού ειπε κι' ο Γάρεϋ, δινοτώντας μου τόν παγοϋρι του.

Έπια νερό σκόθοντας τή γή με τά νύχια μου!...

Ρούθηξα άρκετό ρουμί, τόν όποιο μούδωσε πράγματι τόν κουραγιο ν' άρχισω να συνουμώ με τούς δύο κυνηγούς.

—Φίλοι μου, τούς είπα, δέν θρίσκα λόγια να σάς ευχαριστήσω για τήν καλωσύνη σας. Μ' έσωσατε από θέβαιο θάνατο.

—Δέν μπορούσαμε δέν να σάς άφήσουμε σ'όν έλεος τού Θεού, μού ειπε ο γέρο-Ρούθης. Δέν μπορούσαμε να έρχασουμε τόν παληό καλό μας φίλο. Μού έσωσες τή ζωή άλλοτε, λοχαγέ, και έπρεπε να σου τόν ανταποδώσω. Πρέπει ακόμα να σε συχαρώ, γιατί τάδωγαλες πέρα με τόν θηριο πού πιάστηκες. 'Η άρκούδα, πού σου ριχτηκε, δέν ήταν από τις συννηθισμένες. Κι' όμως τή σύγρισε για καλά. 'Η μαχαίριες πού της έδωσες, ήσαν, τόν όμολογώ, πολύ μαστορικές. 'Ενα μανα-

χά ήταν το κακό...

- Ποιό;
 - Ότι χιώριες ένα ταιριαστό ζευγάρι.
 - Δεν καταλαβαίνω. Ήσαν μήπως δυο ή αρκούδες.
 - Φυσικά δυο ήταν. Κι' εσύ σκότωσες τή μία.
 - Όστε τήν είχα σκοτώσει;
 - Έρα και πέρα, σύντροφε.
 - Κ' ή άλλη αρκούδα;
 - Τήν άλλη τή ουγυρίασε έμεις, όπως τής έπρεπε. Νά, κοιτάξε νά δής και τή τομάρια τους.

Πραγματικώς, σε μία άκρη τής σκηνής, σ' έναν πάσσαλο, ήσαν κρεμασμένα τά τομάρια τών δυο θηρίων. Έσταζαν ακόμα αίμα. Τό τομάρι τής αρκούδας, πούχα σκοτώσει εγώ, ήταν γεμάτο μεγάλες μαχαίριες.

Τό θέμα αυτό, μου θύμισε τή δραματική πάλη μου με τήν αρκούδα. Και θέλοντας νά ικανοποιήσω τήν περιέργειά μου ξαναρώτησα τό γέρο-Ρουθή:

-Όταν με έβρηκατε πλάι τήν αρκούδα, τό θηρίο ήταν νεκρό πιά;
 -Ναι. Ήταν νεκρό...σάν πατωμένος χοίρος. Μά και ούδέν θρικόσουν διά σέ καλύτερη κατάσταση. Είσατε γαντζωμένοι, ό ένας πάνω στόν άλλο, σάν νάγατε κοιμηθή άγκαλιασμένοι. Και σάς σκέπαζε και τούς δυο ένα κόκκινο σειτόνι. Τό αίμα σας. Φτωχέ μου φιλε!... Δεν είχε μείνει στίς φλέβες σου ουτε κόμπος αίματος, ουτε όσο χρειάζεται νά τή και νά ξεδιώσση μιά θέλλα!...

-Κ' ή άλλη άσκούδα;
 -Χι... Ή άλλη πρόβαλε άμέσως κατόπιν, μέσα άπ' τή χαράδρα. Βρισκόσουν μόνος κοντά σου. Ο Γαρέυ είχε πιά νά κυνηγήσθ τό Λευκό "Άλογο. Κι' άσφαινα, είδα τή μορφή της νά ξεπροβάλλη άναμεσα από τά χόρτα. Φρίκη!...

Ήταν, όπως κατάλαβα, ή χήρα κι' έρχόταν νά δη τί άπόγινε ό γέρο Έφραϊμ της. Μόλις μ' αντίκρουσε, μόλις αντίκρουσε τό γέρο της νεκρό, μπρός στά πόδια μου, φρένιασε. Ουβρίασε άγρια και τού μάσπηκε νά μου ριχτή. Μά ό γέρο-Ρουθής δεν έπιπάζετα με τέτοια. Δεν θάρηνα εγώ τή θρώμα ατήν νάρθη νά με κολατσίσση, μιζοκλόγουντας πάνω άπ' τό μακαρίτη τό ούζυγό της. Σήκωσα λοιπόν τή γρηιά καραμπίνα μου, τή σημάδεψα στό ζερθί της μάτι και...μπάμ! πάρτην κάτω νεκρή!... Ούτε κιχ δεν έβγαλε...

"Άκουσα τό γέρο-Ρουθή, με θαυμασμό.
 -Όστόσο, συνέχισε ό γέρο κυνηγός, δεν πρέπει νά σε κουράζω με τίς φλυαρίες μου. Είσαι πολύ εξαντλημένος, φίλε μου. Μά μη φοβάσαι. Αν και δεν έχω διπλωμα γιατρού, καταλαβαίνω πως με τήν σχετική άνάπαυσι, θά συνέβησθ και θά εξακακερδίσης τό αίμα πούχασες. Ήσυχια κι' άνάπαυσι, λοιπόν...

Κατόπιν, ό γέρο-Ρουθής, γύρισε στό Γαρέυ και τού είπε:
 -Ελα, σύντροφε! Πάμε νά τοιμηθώσμε κάτι. Έχω κοφά τά καλύτερα κομμάτια άπ' τίς δυο αρκούδες. Θά φάμε λοιπόν ένα ψητό περιφήμου.

"Ήθελα νά ρωτήσω ακόμα χίλια δυο πράγματα τούς δυο κυνηγούς. Μά ήξερα καλά, τί άγύριστο κεφάλι ήταν ό γέρο-Ρουθής. Δεν θά μούλεγε λέξι, γιά νά μη με κουράσση.

Τούς άφησα λοιπόν νά πάνε νά γευματίσουν και θυβιστηκα στίς σκέψεις μου.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Συλλογίζόμενος τά τελευταία δραματικά περιστατικά πού μου συνέβηκαν, άποκοιμήθηκα.

Ο ύπνος μου κράτησε πολύ.

Όταν ζύπνησα, ήταν πεζό μεσάνυχτο. Τό μόντεψα αυτό άπ' τή θέσι τών άστεριών, πούλαμπαν στόν καθαρό ουρανό.

Γύρω μου, τό σκοτάδι ήταν πυκνό.
 -Ή φωτιά είχε σβύσει.

Διέκρινα ώστόσο μιά σκιά νά στέκει έξω άπ' τή σκηνή. Καπνός άπ' τούς δυο κυνηγούς, φρουρούσε, καπνίζοντας τήν πίσω του...

"Εστεκε άκίνητος σάν άγκάλια, μά άπ' τό παύσηλο άνάστη...

...μά του τον άνεγνώρισα άμέσως.

Ήταν ό γέρο-Ρουθής.
 Γύρισα πρός τό μέρος του και τόν ρώτησα, με άγανθή φωνή, γιά νά μήν ξεπληρώσ τό σύντροφό του, πού κοιμότανε θάβειν! Πώς κατορθώσατε νά με έβρητε, γέρο-Ρουθή;

"Ακολουθήσαμε τά ίχνη σου, μού άπάντησε ψιθυριστά. Έγώ κι' ό Γαρέυ είχαμε στρατοπεδεύσει εκεί κάτω στό δάσος κι' άπ' εκεί σάς είδαμε νά περνάτε καλπάζοντας, πάνω σ' άλογο σας. Σάς άναγνώρισαμε κι' οι δυο μας με τό πρώτο βλέμμα. Και τότε είπα στόν σύντροφό μου: "Τι λές, Γαρέυ, δεν έινε ό παληός μας φίλος αυτός;" Ο Γαρέυ με θεαίχασε, ότι δεν είχα άπατηθή. Σε λίγο συναιτήσαμε και τόν Μεζίκανό έκεινον πού χρησιμοποιήσατε ως οδηγό. Έκάλλαξε γιά νά σά έβρη. Μάς πλησίασε και μιάς διηγήθηκε βλοκκληρή τήν ιστορία σας. Πώς δηλαδή, κάποια σενορίτα σας έστειλε νά καταδιώξετε τό "Άσπρο Άλογο...Όταν άκούσα τήν διήγησή τού Μεζίκανού, γύρισα κι' είπα στόν σύντροφό μου: "Πρέπει νά στείλωμε στό διάβολο όλες τίς γυναίκες! Είσαι σόμφανος, Γαρέυ!"

Μόλις είπε τά λόγια αυτά ό γέρο-Ρουθής, πού λαγοκοιμότανε, άφησε ένα μούγκρισμα έπιδοκιμαστικό.

Ο γέρο-Ρουθής όμως, σάν νά ήν τό άκουσε, εξακολούθησε:

-Βλέποντας λοιπόν, φίλε μου, πώς και στήν ύπόθεσι ατή ήταν μιά γυναίκα στή μέση, είπα στόν Γαρέυ:

-Ο νέος αυτός, σύντροφε, δεν θά σταματήσθ πριν νά πιάσθ τό Λευκό "Άλογο, κ' κτός άν γάσθ τά ίχνη του.

Κι' έπειδή ήξερα πως τραγате πίσω άπ' τό ταχύτερο άλογο τών Λευκώνων, ξαναπα στο Γαρέυ:

-Γαρέυ, τό κυνηγητό αυτό θά κρατήσθ πολλές ώρες.

Ο Γαρέυ συμφώνησε κι' ατή τήν φορά μαζί μου.

"Ετσι, μόλις είδαμε πώς τό άλογο πού κυνηγούσατε άρχισε νά κατεβήνετα πρός τό μεγάλο λειμώνα, φοβήθηκα με μήπως χαθήτε.

"Άμέσως λοιπόν, συνέχισε ό γέρο-Ρουθής, ό Γαρέυ κι' εγώ καθαλλικέψαμε τ' άλογά μας κι' άρχίσαμε νά καλπάζουμε πρός τό μέρος πού σάς είδαμε νά τραθήσε, σάν δαιμονισμένοι. Όταν φτάσαμε στόν λειμώνα, σεις είχατε γίνει άφαντος. Ακολουθήσαμε λοιπόν τά ίχνη σας, αλλά πριν φτάσουμε στά μισά τό δρόμο, μάς πήρε τό σκοτάδι. Τότε σταματήσαμε, περιμένοντες τήν άνατολή τού ήλιου...

Τό πρωτό όμως τά ίχνη σας είχαν εξαφανισθί σγεδόν, και χρειάστηκε νά περάσουν ώρες κι' ώρες, ώσπου νά καταφερόμε νά φτάσουμε στή χαράδρα...

...Και τότε, άφού κυττάξαμε με προσοχή γιά λίγες στιγμές όλόγυρα, ό Γαρέυ μού είπε:

-Είνε όλοφάνερο, σύντροφε, ότι τό λευκό άλογο πήδησε μέσα στή χαράδρα. Νά μάλιστα και τά πατήματά του πού δηγούδιν κάτω άπ' τό γκρεμό.

"Ή παρατηρήσεις αυτές τού Γαρέυ ήσαν σωστές κι' άποφασίσαμε νά κατέβουμε στή χαράδρα. Μόλις όμως είμαστε έτοιμοι νά εξακαλλικέψουμε, είδαμε άσφαινα, πέρα πρός τό λειμώνα, τό άλογο σας χωρίς σέλλα και χαλιναίρια. Καλπάσαμε τότε άμέσως κατ' εθείσαν άπάνω του. Κι' όταν φτάσαμε λίγα βήματα μακριά άπ' αυτό, είδαμε κάτω άπ' τήν μύτη του άκίνητα δυο σώματα. Τό δικό σας και τής αρκούδας...

Τό άλογο σας, πούχε εξαγυρίσει κοντά σας, χρεμέτιζε θλιβέρα κι' άπεγνωσμένα Άγαναούσε σάν ένας άγριόγατος πού τόν κλείσανε μέσα σ' ένα άρμαρι. Στην άρχή, τόσο εγώ, όσο κι' ό Γαρέυ, νομίσαμε πώς είχατε φύγει άπ' αυτόν τόν κόμο. Όταν όμως τραθήσαμε παραπέρα τήν όπια αρκούδα και σάς εξετάσαμε, με προσοχή, πειθήκαμε ότι άπλάως είχατε λιποθυμήσει. Και τότε κάναμε δ,τι μπορούσαμε γιά νά σάς ανεφέρουμε.

-Και τό άλογο... Τό άσπρο άλογο; διέκοψα τό γέρο-Ρουθή.

-Τό έπιασε ό Γαρέυ μέσα στό βάθος τής χαράδρας.

(Ακολουθεί)

Πολέμησα μαζί τους σάν θηρίο...